

FRA "HAMLET", WILLIAM SHAKESPEARE, ca 1603

HAMLET:

At være eller ikke, det er sagen:
om det er tegn på ædelhed at tåle
den vrede skæbnes pileskud og stenkast
eller at kæmpe mod et hav af sorger
og trodsigt ende dem. At dø, at sove -
blot det, og tro, vi ved en søvn kan standse
den hjertekval, de tusind lidelser,
der blev vort kød til arv, det er en løsning
vel værd at bede om. At dø, at sove -
at sove, måske drømme - det er humlen:
de drømme vi kan få i dødens søvn,
når vi har smøget livets lænker af
må standse os - og det er denne tanke,
der gør elendighedens liv så langt.
Hvem ville tåle tidens pisk og spot,
den stærkes vold, den stoltes overmod,
forstået elskovs smerte, rettens tøven,
foragt fra embedsmænd, de mange spark,
en usling retter mod en hædersmand,
når han med en stump dolk ku skaffe sig
sin sidste fred; hvem ville slæbe byrder
med sved og stønnen i et trælsomt liv,
om ikke frygt for noget efter døden,
det dunkle land, som ingen rejsende
er vendt tilbage fra, forvirrer viljen,
der hel're bærer nøden, som vi har,
end flygter bort til den, vi ikke kender?
Sådan gør tanken alle til kujoner,
imens beslutsomhedens sunde farve
måblegne hen i overlæggets gustenhed,
og gerninger af kraft og stor betydning
ved samme tanke bøjer deres strøm
og mister navn af gerning."

FRA "KRIG-UNDSKYLD-PIS", KAMILLA WARGO BREKLING 2009

KVINDE 2:

"Jeg siger tit til ham": Jeg elsker dig, min elskede, jeg elsker dig. "Jeg siger tit:" Hvad så min skat, hva' så?" Jeg siger tit": Hold kæft, du har en lækker røv altså! Og vil du ha Kaffe? - med varm mælk?

"En gang imellem siger jeg": Skal du ikke snart klippes? du trænger lidt til at blive klippet." En gang imellem siger jeg:" Det tøj der ligger på gulvet, skal det til vask eller...?" En gang imellem siger jeg:" fint, fint, fint. Det er fint! - Der er bare lidt for mange krydderier i, til min smag.

"Sjældent siger jeg": Du lugter, altså hvis han lugter. "Sjældent siger jeg": Lytter du? Altså jeg kan ikke rigtigt mærke om du lytter!?! Ku'du eventuelt sige en lille lyd en gang imellem? Så jeg ved at du lytter. Sådan: Hhhmmm. Ja, nå, nå!" Sjældent siger jeg:" Hvorfor snerrer du? Hvad har jeg gjort, helt ærlig. Du kan da tale pænt til mig. Hva fanden har jeg gjort? Hvad har jeg gjort, der har gjort, dig så rasende? hva?

"Men jeg siger aldrig": Fede nar! Hvad kan du? Du fatter ikke en skid, stodder. Skrid! Jeg finder en anden. En som sætter pris på den jeg er. Du kender mig jo ikke...kraftidiot. Du stinker, du stinker som en gammel orne! Du rører mig ikke! Jeg får knopper, hvis du rører mig. Jeg elsker dig ikke mere! Dit pissehovede. "Det siger jeg aldrig".

FRA "SOMMERHUSET" af Magnus Berg og Thea Kulavig

Jeg vil gøre alt for Johannes. Hvad som helst. Jeg har kendt ham hele livet. Da vi var små, bankede jeg dem, som drillede ham. Da vi blev teenagere hjalp jeg ham med at score damer. Jeg lod ham endda score min egen kæreste. Da vi blev voksne lånte jeg ham penge hver gang han var flad og det var tit. Jeg kan huske da han ringede midt om natten, spurgte om jeg ikke kunne overføre 10.000kr. til hans konto, og jeg gjorde det. Jeg gjorde alt for Johannes. Jeg gør alt for Johannes. Han er min bedste ven. Jeg elsker ham. Johannes, han er typen man får lyst til at gøre ting for. Og han kan slippe afsted med det, fordi det nok at se hvor glad han bliver. Han kan slippe afsted med at give meget lidt igen uden man opdager det. Men det har aldrig stoppet mig, jeg vil stadig gøre alt for Johannes. Og jeg ville ønske jeg kunne sige, at han vil gøre det samme for mig. Men det vil han ikke. Det ved jeg. Fordi den ene gang. Den eneste gang jeg havde brug for at han var der. Der var han der ikke. Og det har jeg aldrig glemt. Sådan noget glemmer man ikke. Jeg har givet hele livet og jeg har aldrig fået noget igen. Så nu har jeg fået nok. Jeg havde fået nok af Johannes. Jeg var nødt til at gøre det. Jeg gad ikke længere. Jeg kunne ikke give mere af mig selv. Og hvis Johannes ikke kunne give mig noget, så måtte jeg tage det selv, så jeg tog hans liv. Jeg slog ham ihjel.

FRA: "4:48 PSYCHOSIS" Af: Sarah Kane, 2002

Nogle gange vender jeg mig og får færten af dig og så kan jeg ikke fortsætte jeg kan kraftstøjleme ikke fortsætte uden at udtrykke den her frygtelige den her fucking fysiske ætsende fucking længsel jeg har efter dig. Og jeg fatter ikke at jeg kan føle sådan for dig og du så bare ingenting føler.

Føler du ingenting?

Føler du ingenting?

Og jeg går ud klokken seks om morgenen og begynder at lede efter dig. Hvis jeg har drømt et budskab om en gade eller en bar eller en station går jeg derhen. Og jeg venter på dig.

Jeg føler altså virkelig at jeg bliver manipuleret med.

Jeg har aldrig haft problemer med at give andre det de gerne vil have. Men det har ingen nogensinde været i stand til over for mig. Ingen rører ved mig, ingen kommer bare i nærheden. Men nu hvor du har ramt mig et eller andet sted skide dybt nede jeg kan ikke tro det og jeg kan ikke være det for dig.

For jeg kan ikke finde dig.

Hvordan ser hun ud?

Og hvordan skal jeg genkende hende når jeg ser hende? Hun dør, hun dør, hun dør fandeme.

Fuck dig. Fuck dig. Fuck dig når du afviser mig ved aldrig at være til stede, fuck dig når du får mig til at føle mig som lort, fuck dig der tapper både kærlighed og livet ud af mig, fuck min far der bare har fucket mit liv helt op og fuck min mor der ikke er gået fra ham, men især, fuck dig Gud når du får mig til at elske en person der ikke findes, FUCK DIG FUCK DIG FUCK DIG

FRA: "FØRST BLI'R MAN JO FØDT" AF: LINE KNUTZON (1994)

Du ved godt, jeg elsker dig. Du er den der har betydet mest for mig hele livet... Vi er ligesom åndeligt beslægtede, os to- vi vil altid kende hinanden. Det, jeg siger... altså... det jeg siger er, at jeg øhm... jeg bliver desværre nødt til at hva er det nu det hedder - slå op! Parforholdet -- slå det op... slutte det. Men vi kan stadig være venner, jeg elsker dig jo stadig.

Du må forstå - jeg synes, jeg elskede dig - du stod der i krattet og du var så øhm... du var så krøllet... og da jeg første gang så dine krøller var de venlige og milde - man kunne se duggen i dit hår, når lyset faldt på en ganske bestemt måde, det var meget, meget fredeligt og indtagende... men det kan jo ikke nytte noget, at et parforhold skal være afhængigt af lyset, jeg mener, ud af ugens syv dage er de fem altid gråvejrsgage - og du sku se dig selv i gråvejr... du krøller og stritter... Og jeg tænkte: Hvem er han, hvis jeg glatter ud han, hvem er han? Ja, så var du stadig helt krøllet - krøllet i tøjet - krøllet i håret - krøllet i huden, krøllet i hjernen - krøllet allevegne... Undskyld.

.. jeg kan bare ikke... det dér kærester, jeg kan ikke... Det er kompliceret, meget kompliceret. På en måde elsker jeg dig... På en anden måde ikke...Men... jeg tror også... jeg tror... SELVFØLGELIG ønsker jeg nogen der kan være nær mig, som kan kigge ind i min sjæl og sige: "Jeg kender dig, jeg kender dig" ...Kan vi ikke indgå et kompromis? Hvis vi nu kalder det "kær"...altså, lader være med at sige "ster", altså, så er det lidt uden at det er for meget... Du kigger så underligt... Er jeg underlig?... Hva er det med dig?... hvordan kunne jeg - typisk mig... Vi ku' mødes en anden dag!... Nej... du vil ikke... Vil du gerne ha', at jeg går? Vil du?

FRA: "UNDSKYLD" AF: KAMILLA WARGO BREKLING

Hvor er kagen? Hvor er kagen? Hvor er kagen?

Hvem har spist kagen? Hvem har spist al kagen? Undskyld, men hvem helvede har spist al kagen?

Den var hjemmebagt. Hvem har spist den? Hvem har spist al kagen? Jeg har brugt tid på den kage, derhjemme.

Jeg ved godt, at jeg sagde: spis endelig. Men det betyder sgu da ikke at man spiser hele kagen. Jeg troede, at I var normale. Og normale mennesker ved sgu da, at når man siger spis bare løs, så er underteksten: der er et stykke til hver måske to, maksimum tre, men så gir man den virkelig også gas. Men man spiser sgu da ikke hele kagen! Det er sgu da noget man ved...

Hvem har guffet den, ud med sproget. I har jo guffet den..... hold kæft hvor er jeg gal nu.....

Hele ideen var jo at vi skulle sidde sammen. Alle sammen. Og spise min kage.

Og så var der en af jer der ville sige, hvor smager kagen godt! Og jeg ville sige tak.

Og så var der en anden af jer der ville sige må jeg få opskriften- og jeg ville sige jeg har opskriften oppe i hovedet men jeg vil meget gerne skrive den ned til dig.

Og en af jer ville spørge om jeg ville have en kop te og jeg ville sige ja tak.

Vi skulle jo sidde sammen. Med de samme kagekrummer på tungen. Samtidig.

Pis.... Nu begynder jeg også at græde....